

Chris Bradford

De jonge samoerai

DE WEG VAN DE DRAAK



PROLOOG



Moordenaar

Japan, juni 1613

Zo stil als een schaduw zweefde de moordenaar van dak tot dak. Onzichtbaar in de donkere nacht stak de ninja de slotgracht over, beklom hij de binnenste vestingmuur en sloop hij zo ver mogelijk over het kasteelterrein verder. Zijn doel, de kasteeltoren, was een machtige donjon van acht verdiepingen hoog in het midden van het schijnbaar ondoordringbare kasteelcomplex.

De samoeraiwachters bij de hoge buitenmuur waren gemakkelijk te ontwijken geweest. De zwoele, drukkende nacht had ze futloos en sloom gemaakt en ze voelden zich te beroerd om zich druk te maken over de veiligheid van de *daimio*, de kasteelheer. Daarbij geloofden ze net als iedereen dat niemand het kasteel kon binnendringen en daarom namen ze hun werk niet zo nauw – wie zou er zo gek zijn om ook maar een poging te wagen dit enorme fort binnen te sluipen?

De donjon binnenkomen was het lastigste probleem dat de moordenaar vannacht moest zien op te lossen. De persoonlijke lijfwacht van de daimio zou zijn taak heel wat minder nonchalant opvatten en daarom naderde de ninja de kasteeltoren via de daken van de omliggende gebouwen. Nu hoefde hij alleen een open stuk van het binnenhof over te steken om bij de buitengewoon stevige stenen basis van de toren te komen.

De ninja liet zich van het gewelfde dak glijden en sloop dicht langs de rand van het binnenhof, waarbij hij de pruimen- en sakura-kersenvruchten als dekking gebruikte. Geluidloos passeerde hij een theetuin met een ovale vijver en hij kwam bij het gebouwtje waarin de put zich bevond.

Daar verstopte de moordenaar zich achter toen hij de samoeraibewakers hoorde aankomen.

Toen de kust veilig was, schoot de ninja schuin naar de toren en als een zwarte hagedis beklom hij probleemloos de helling van de enorme stenen basis. In een wip was hij bij de vierde verdieping waar hij door een open raam naar binnen ging.

Eenmaal binnen wist de moordenaar precies waar hij naartoe moest. Hij liep op zijn tenen door de verduisterde gang, waarbij hij een aantal *shoji*-deuren passeerde, en sloeg toen rechts af naar een houten trap. Hij wilde net naar boven sluipen, toen plotseling een bewaker de trap begon af te dalen. Als rook ging de ninja op in de schaduwen; zijn pikzwarte *shinobi shozoku* maakte hem praktisch onzichtbaar. Heel stil trok hij zijn *tanto*-mes om de keel van de man door te snijden.

Niet wetend dat de dood bij de trap op de loer lag, liep de bewaker rechtuit langs de ninja. De moordenaar liet de man toch in leven, want hij wilde geen onnodige aandacht trekken. Zodra de bewaker de hoek omsloeg, liet de ninja het mes weer in de schede glijden en ging hij de trap naar de bovengelegen gang op.

Door de dunne papieren *shoji* voor zich zag hij de stralenkrans van twee kaarsen in de duisternis. Hij liet de deur iets openglijden en keek met één oog naar binnen. Voor een altaar zat een man in gebed verzinken. Er waren geen samoeraibewakers bij.

De moordenaar kroop naar binnen.

Op armlengte van de man reikte hij in een buidel aan zijn riem en haalde er een rechthoekig, plat voorwerp uit, dat in oliedoek was verpakt. Hij legde het op de vloer, schoof het naast de biddende man, en maakte een korte buiging.

‘Dat werd tijd,’ gromde de man.

Zonder zich om te draaien pakt hij het pakje op en ontdeed het van zijn verpakking, zodat een versleten, in leer gebonden boek zichtbaar werd.

‘De *rutter*!’ fluisterde hij, terwijl hij het omslag streelde. Toen sloeg hij het open en bekeek de zeekaarten, oceaanstromingen en de nauwkeurige opgave van getijden, kompasstanden en sterrenbeelden. ‘Nu hebben we eindelijk wat ons rechtens toebehoort. Denk je eens in, het fortuin van de wereld ligt nu in mijn handen! De geheimen van de zeven zeeën lig-

gen uitgespreid voor onze natie, zodat wij alle handelsroutes kunnen bevaren. Het is ons goddelijk recht te heersen over de oceanen.'

De man legde het logboek op het altaar. 'En de jongen?' vroeg hij, nog steeds met zijn rug naar de ninja gekeerd. 'Is hij dood?'

'Nee.'

'Waarom niet? Ik had het toch duidelijk gezegd!'

'Zoals u weet heeft de samoerai Masamoto de jongen ingewijd in de Weg van de Krijger,' legde de ninja uit. 'De jongen is nu buitengewoon vaardig en hij is wat... lastig te verslaan gebleken.'

'Lastig te verslaan? Probeer je me te vertellen dat een jonge knul de grote Dokugan Ryu verslagen heeft?'

Drakenoogs ene smaragdgroene oog flitste geërgerd bij de spottende toon van de man. Even overwoog hij om voor straf meteen de nek van de man te breken, maar hij had zijn beloning voor het brengen van de rutter nog niet binnen. Dat plezier zou hij dus even moeten uitstellen.

'Ik heb je aangenomen omdat jij de beste was, de meest meedogenloze,' vervolgde de man. 'Heb ik je fout beoordeeld, Drakenoog? Waarom heb je hem niet vermoord?'

'Omdat u hem misschien nog wel nodig hebt.'

De man draaide zich om, zijn gezicht hield hij in de schaduw verborgen.

'Waar zou ik die Jack Fletcher in hemelsnaam nog voor nodig hebben?'

'De rutter is in geheimschrift geschreven. Alleen de jongen kent de code.'

'Hoe weet jij dat nou weer?' vroeg de man bars, maar er klonk een beetje angst door in zijn stem. 'Heb je soms zelf geprobeerd om de code te vinden om het te ontcijferen?'

'Natuurlijk,' liet de ninja weten. 'Na die mislukking met dat Portugees woordenboek dat ze me in handen speelden, leek het me slim om eerst zelf na te gaan of dit het juiste boek was dat ik u moest bezorgen.'

'En is het je gelukt?' vroeg de man.

'Niet helemaal. Die vreemde combinatie van Portugees en Engels was toch ingewikkelder dan ik dacht.'

'Maakt niet uit,' zei de man, opgelucht dat de ninja de inhoud van het boek niet had kunnen lezen. 'Ik heb een franciscaner monnik in de ker-

ker, een wiskundige die beide talen vloeiend spreekt. Ik hoef hem maar te beloven dat ik hem vrijlaat als hij de rutter weet te ontcijferen.'

'En wat doen we nu met die *gaijin*-jongen?' vroeg Drakenoog.

'Zodra we het geheimschrift hebben ontcijferd, voer je je taak alsnog uit,' beval de man, en hij draaide zich weer om naar het altaar. 'Vermoord hem.'



De kruk

Jack voelde het bloed bonzen in zijn hoofd. Zijn hart zwoegde. Zijn longen smeekten om zuurstof. Maar hij kon het nu niet opgeven.

Met het hoofd voorover stormde hij door het bamboebos, en slingerde door het doolhof van dikke stammen die zich als knokige vingers naar het dikke olijfgroene bladerdak uitstrekten.

‘Waar is-ie gebleven?’ klonk een stem achter hem.

Jack minderde geen vaart, hoewel zijn spieren hevig protesteerden. Hij zou de achtervolging onder geen beding opgeven.

Sinds Jacks schip, de Alexandria, schipbreuk had geleden voor de kust van Japan en ook nog eens door ninja’s was overvallen, was de moordeenaar Drakenoog een nagel aan Jacks doodskist geweest. De ninja had Jacks vader vermoord en had Jack zelf, die gered was door een samoerai, door heel Japan achternagezeten tot hij had wat hij hebben wilde: zijn vaders rutter.

Jack was vastbesloten de ninja op te sporen om het logboek, waarmee hij weer naar Engeland kon komen, terug te vinden.

‘We zijn hem kwijt!’ riep een tweede stem ongelovig.

Jacks vertraagde wat en keek snel om zich heen. Zijn vrienden hadden gelijk. De man die ze achterna hadden gezeten, was verdwenen in het woud van bamboe.

Yamato en Akiko hadden Jack ingehaald. Akiko was zo moe dat ze even ging zitten om op adem te komen. Ze was nog niet helemaal hersteld van een zware vergiftiging en de jacht eiste zijn tol. Haar gewoonlijk blanke huid zag er nu grauw uit en ze had donkere kringen om haar zwarte, halvemaanvormige ogen.

Jack werd weer overvallen door schuldgevoel. Al zei Akiko dat hem niets te verwijten viel, hij was toch de reden van wat haar was overkomen. Op zoek naar een veilige plaats voor zijn rutter, had Jack hem verstoppt in het goed beveiligde kasteel van daimio Takatomi, de heer van de provincie Kyoto. Daar zou niemand immers binnen kunnen komen. Nu wist hij beter. Drakenoog had ingebroken. Toen ze hem betrapten, was Akiko haast gestorven toen ze probeerde Jack te verdedigen. Ook het leven van de kasteelheer Takatomi was in gevaar geweest.

‘Hoe kan hij nou verdwenen zijn?’ vroeg Yamato, die hijgend op zijn *bo*-staf leunde. ‘Hij was toch kreupel!’

‘Hij heeft ons erin laten lopen,’ zei Jack, en hij draaide zich weer om om te zien of hij iets in het bos zag bewegen. ‘Of hij heeft een dubbelganger.’

Jack wist dat zijn vriend Drakenoog net zo graag wilde vangen als hij: de ninja had Yamato’s oudere broer Tenno vermoord.

‘Niet te geloven dat hij er met Akiko’s parel vandoor is!’ riep Yamato uit en hij schopte gefrustreerd tegen een bamboestam. Hij vloekte van pijn toen zijn tenen de keiharde stam raakten.

Akiko zuchtte en rolde met haar ogen omdat haar neefje zich weer eens als een heethoofd gedroeg. ‘Maak je niet druk,’ zei ze en ze stak haar haar weer op, omdat er een paar strengen haar losgeraakt waren tijdens de achtervolging. ‘Er liggen er nog genoeg op de plek in zee waar ik die vandaan had.’

‘Daar gaat het niet om. Hij heeft die parel aangenomen, maar heeft ons geen snippet informatie gegeven,’ zei Yamato.

Daar was Jack het mee eens. Dit was nu precies het doel geweest van hun tocht naar de heuvels aan de voet van het Igagebergte. Aangezien ze tot hun schande weggestuurd waren van de samoerai school, omdat ze Takatomi’s veiligheid in gevaar hadden gebracht, waren ze op weg naar Akiko’s moeder in Toba, totdat er een definitief oordeel over hun straf was uitgesproken. Hun begeleider, de samoerai Kuma-san, was echter onderweg van zijn paard gevallen – zijn arm was uit de kom geschoten. Zo konden ze niet verder reizen en ze zouden in Kameyama blijven tot hij zijn arm weer kon gebruiken. In het stadje vingen ze van een reizende handelaar op dat een kreupele man, Orochi genaamd, op had lopen scheppen over dat hij de beruchte eenogige ninja kende. Het dorpje Ka-

buto, waar die Orochi zou wonen, lag niet zo ver van Kameyama, dus waren de drie jonge samoerai op pad gegaan om hem te zoeken.

Jack hoopte dat ze er nu achter zouden komen waar Drakenoog zich schuilhield. Dan zouden ze Yamato's vader en leider van de school, Masamoto Takeshi, vertellen waar de moordende ninja zich verborg, en misschien ook zijn vaders rutter terug kunnen stelen. Misschien maakte dat de fout van hem en zijn vrienden weer goed. Misschien stond de legendarische zwaardvechter hen dan ook weer toe om naar de *Niten Ichi Ryu*-school terug te komen, om hun training als samoerai voort te zetten.

Kabuto bleek niet veel meer dan een paar verspreide boerenhuisjes in de buurt van een kruispunt. Daar stond een vervallen herbergje voor de schaarse reizigers die van de grote Tokaidoweg waren afgeslagen om naar de kasteelstad Ueno te gaan. In deze herberg vonden ze Orochi.

Toen Jack en de anderen binnenkwamen was het op slag doodstil. Jacks verschijning zorgde nog altijd voor behoorlijk wat ophef, vooral buiten Kyoto, waar nauwelijks buitenlanders kwamen. Zijn dikke bos stroblond haar en hemelsblauwe ogen trokken grote aandacht van de Japanners met hun zwarte haar en donkere ogen. Het probleem was dat Jack er groter en sterker uitzag dan de vaak tengere Japanse mannen, hoewel hij pas veertien jaar was. Vaak reageerden ze dan ook achterdochtig en zelfs angstig op hem, zeker nu Jack gekleed ging en zich gedroeg als een samoeraikrijger.

Jack keek rond. De kroeg leek meer op een speelhol dan op een herberg. Op lage tafeltjes, kleverig van gemorste sake, lagen dobbelstenen en speelkaarten. Een mengeling van kooplui, dolende samoerai en boeren keek de bezoekers wantrouwend aan. Toen Akiko binnenkwam ging er echter een goedkeurend gemompel op en Jack merkte dan ook dat er, afgezien van een klein, zenuwachtig dienstertje in de hoek, geen andere vrouwen waren.

Ze liepen naar de bar en alle ogen waren op hen gericht.

'Mag ik wat vragen?' vroeg Yamato aan de kroegbaas, een stevig, gedrongen type met grote vlezige handen. 'Weet u waar we Orochi-san kunnen vinden?'

De man gromde en gebaarde met zijn hoofd naar het eind van de bar. In een donker hoekje, verlicht door één kaars, zat een voorovergebogen

man. Een houten kruk stond tegen de muur achter zich geleund.

‘Mogen we misschien even met u praten?’ vroeg Yamato, terwijl ze op hem af liepen.

‘Hangt ervan af wie hier betaalt,’ zei de man met hese stem, terwijl hij ze van top tot teen bekeek. Klaarblijkelijk vroeg hij zich af wat die knaap met borstelhaar van samoeraiklasse met dat mooie meisje en een buitenlander in zo’n louche dranklokaal deed.

‘Dat doen wij, neem ik aan,’ antwoordde Yamato en hij maakte een buiging.

‘Dan zijn jullie welkom aan deze tafel. Zelfs de gaijin.’

Jack negeerde de beledigende term voor buitenlander. Deze man was hun enige aanknopingspunt en ze moesten hem aan hun kant krijgen. Trouwens, het kon het best wel eens handig zijn als Orochi niet te weten kwam dat Jack vloeiend Japans sprak.

De man hief zijn misvormde linkerhand naar de barman en vroeg om sake. Nu de drank besteld was en Orochi zijn drie gasten blijkbaar had geaccepteerd, wijdden de andere gasten in het dranklokaal zich weer verder aan hun drank en gokspelletjes.

Jack, Akiko en Yamato zaten in kleermakerszit aan de andere kant van de lage tafel, terwijl de bediende een grote kruik sake en één klein kommetje neerzette. Ze nam het geld van Yamato aan, boog en ging weer naar haar hoekje.

‘Neem me mijn vreselijke tafelmanieren niet kwalijk,’ zei Orochi vrolijk tegen Akiko, en hij wees op zijn smerige rechterbeen dat op een kussen voor zich lag, de voetzool op haar gericht. ‘Ik wil je niet beledigen, maar ik ben sinds mijn geboorte kreupel, zie je.’

‘Dat is geen probleem,’ antwoordde ze en ze schonk Orochi’s kommetje vol, zoals gebruikelijk wanneer er een vrouw aan tafel zat.

Orochi nam het kommetje op met zijn goede hand en sloeg het in één keer achterover. Akiko schonk hem nog eens bij.

‘We zouden graag wat informatie hebben,’ zei Akiko zacht terwijl Orochi nogmaals naar zijn kommetje reikte. ‘U zou iets weten over Dokugan Ryu.’

Orochi’s hand schokte even toen de naam van Drakenoog werd genoemd, maar tilde toch zijn sake op en dronk het snel op.

‘Deze sake is niet te zuipen!’ klaagde hij en hij begon luidkeels te hoes-

ten terwijl hij zich op de borst sloeg. ‘Dus als jullie wat van me willen weten, kost jullie dat heel wat meer!’

Hij keek Yamato betekenisvol aan terwijl Akiko zijn kommetje weer vol schonk. Yamato begreep wat hij bedoelde en knikte naar Akiko. Ze haalde een grote, melkwitte parel tevoorschijn uit de mouw van haar kimono en legde hem op tafel neer.

‘Dat zou meer dan genoeg moeten zijn,’ verklaarde Yamato.

Bij het zien van de parel begonnen de donkere ogen van de kreupele te schitteren en schoten toen snel de kroeg door om er zeker van te zijn dat er niemand op hun onderhandeling lette. Teverdengesteld kwam er een glimlach rond zijn lippen die net zo misvormd was als zijn hand.

Hij reikte naar de parel.

Yamato greep de pols van de man stevig vast.

‘Ik betaal gewoonlijk bij levering van mijn bestelling,’ merkte Yamato op.

‘Natuurlijk, natuurlijk,’ knikte Orochi en hij trok zijn hand terug. Toen boog hij zich voorover en fluisterde zacht: ‘Als ik jullie was, zou ik naar het dorpje...’

Er rinkelde een belletje toen de shoji bij de ingang werd opengeschoven en er twee nieuwe klanten binnenkwamen. Orochi zweeg en wachtte tot ze bij de bar waren gaan zitten. Jack zag dat een van de twee zijn pink miste terwijl hij zijn drankje bestelde.

‘Ga verder,’ zei Yamato.

Even leek Orochi afgeleid, maar toen richtte hij zijn aandacht weer op de parel.

‘Ja, maar als jullie me eerst willen excuseren? Ik moet even naar achteren,’ zei hij en hij stak zijn hand naar zijn kruk uit. ‘Het duurt even voor ik er ben, dus wanneer ik moet ga ik altijd meteen. Dat begrijpen jullie vast wel.’

Toen Orochi opstond, viel hij tegen de tafel, waarbij de sakekruik omviel en de inhoud over het tafelblad stroomde.

‘Dat manke been hangt me zo de keel uit,’ prevelde hij bij wijze van verontschuldiging. ‘Ik ben zo terug. Juffrouw, dweil dit eens op!’

Voorovergebogen en trekkend met zijn been ging Orochi naar de achterdeur. Het dienstertje snelde naar hun tafel en begon de natte boel op te ruimen. Terwijl ze bezig was ontdekte Jack dat er iets verdwenen was.

‘Waar is de parel?’

Ze zochten op de vloer en keken elkaar geschrokken aan toen het hen begon te dagen. Orochi had hem gejat!

Met zijn drieën renden ze de achterdeur uit.

Orochi was nergens te bekennen. Toen zag Akiko een gestalte het bamboebos in duiken dat achter de herberg lag. Verrassend behendig was de kreupele man het dichte woud in verdwenen, voor ook maar een van hen de rand van het bamboebos had bereikt. Ze doken erin en begonnen een klopjacht... tot de dief in het struikgewas verdween.

‘Hoorde je dat?’ zei Akiko, terwijl Jack nog steeds in de rondte keek.

‘Hoorde ik wat?’ vroeg Jack.

‘St, luister!’

Ze spitsten hun oren.

Er was een zacht gefluister te horen van de blaadjes die boven hun hoofd ritselden, als golfjes in de branding. Dit vredige geluid werd onderbroken door het onregelmatige gekraak van bamboestengels die tegen elkaar aan schuurden, maar Jack hoorde verder niets ongewoons.

‘Horen jullie het dan niet?’ siste ze met nadruk, voor ze fluisterde: ‘Hou je adem eens in.’

Ademloos keken ze elkaar aan.

Want ze konden wel iemand anders horen ademen!

De training van hun zintuigen door *Sensei* Kano, hun blinde *bojutsu*-meester van de samoerai-school, wierp weer zijn vruchten af.

Jack kon onmiddellijk de bron van het geluid opsporen en kroop er muisstil heen.

Plotseling sprong Orochi uit het struikgewas, nauwelijks vijf passen van Jack vandaan. Hij had de hele tijd naast ze verscholen gezeten.

‘Kom terug!’ schreeuwde Jack en zijn kreet deed hoog in het bladerdak een vogel opschrikken.

‘Ga erachteraan!’ zei Akiko dringend, die te moe was om de jacht voort te zetten. ‘Ik let wel op onze tassen.’

Yamato wierp zijn rugzak af en ging meteen achter Jack aan, die al achter Orochi aan was gegaan. Weer dook de man onder in het struikgewas.

Jack rende maar door. Deze keer zou hij zich niet laten beetnemen.